

Sygn. akt: I C 354/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko J. L. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 354/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA w W., złożył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. L. (2) pozew o zapłatę kwoty 18.880,96 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany w dniu 22 kwietnia 2014 r. zaciągnął zobowiązanie wobec powoda – pomiędzy stronami zawarta została umowa pożyczki nr (...). Na podstawie umowy pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda. W związku z nienależytym wykonaniem zaciągniętego zobowiązania umownego (brak terminowego regulowania wpłat), skutkującym naruszeniem warunków ww. umowy, zadłużenie powstałe na tle jej realizacji, z dniem 3 grudnia 2019 r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Jak wynika z pozwu pismem z dnia 16 stycznia 2020 r. pozwany został wezwany do spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Zdaniem powoda, z uwagi na fakt, że nie uregulowano zadłużenia, konieczne było złożenie pozwu. Wskazano również, że na kwotę objętą pozewem w wysokości 18.880,96

zł składa się: niespłacony kapitał w wysokości 17.826,33 zł., odsetki umowne w kwocie 733,15 zł., odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 321,48 zł., opłaty umowne w kwocie 0 zł.

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2020 r. wydanym w sprawie VI Nc-e 191540/20, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pełnomocnik pozwanego J. R. L. wskazał, że pozwany nie pamięta aby podpisywał przedmiotową umowę.

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu, zwłaszcza gdy strona pozwana zakwestionowała roszczenie. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu, zwłaszcza że strona pozwana te okoliczności podważyła. Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę pożyczki wskazując wyłącznie datę zawarcia umowy i jej numer. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozew kwotę składa się kwota w wysokości 18.880,96 zł, w tym z tytułu niespłaconego kapitału 17.826,33 zł, odsetek umownych 733,15 i odsetek umownych za opóźnienie 321,48 zł.

Brak było jednak informacji dotyczących treści pierwotnego zobowiązania (brak kwoty pieniężnej, która była przedmiotem tej umowy, jak również ustalonych kosztów i należności związanych z zawarciem umowy, warunków spłaty zobowiązania). Brak było informacji, czy kwota należności głównej stanowi kwotę udzielonej pożyczki, czy obejmuje również inne obciążenia z tytułu zawartej umowy.

Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny wywołał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego, zwłaszcza, że strona pozwana nie uznała zasadności roszczenia.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia nie przedłożył jednak żadnego dowodu. Nie przedłożył przede wszystkim umowy, z której wywodził swoje roszczenie tj umowy pożyczki z dnia 22 kwietnia 2014r. W związku z powyższym pozbawił Sąd możliwości weryfikacji wiarygodności dochodzonej wobec pozwanego, w szczególności w zakresie postanowień umowy tj ustalenia wysokości udzielonej pożyczki, czasu trwania umowy, terminów i przyczyn jej wypowiedzenia - co miało istotny wpływ na ustalenie wymagalności przedmiotowego roszczenia, dodatkowych kosztów związanych z tą umową - rodzajem i wysokością odsetek, prowizji, czy też zasadami spłaty zobowiązania. W związku z powyższym Sąd został pozbawiony możliwości oceny zasadności roszczenia, w tym czy przedmiotowa umowa nie zawierała klauzul abuzywnych oraz czy roszczenie nie uległo przedawnieniu. Podkreślić należy, że umowa została zawarta w dniu 22 kwietnia 2014 r., a termin upływu okresu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i roszczeń o świadczenia okresowe wynosi 3 lata (art. 118 k.c.).

Nadmienić należy, że pozew pierwotnie został złożony w dniu 31 stycznia 2020 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w pozwie w liście dowodów, powód wymienił ww. umowę z dnia 22 kwietnia 2014 r. na okoliczność istnienia zobowiązania, treść stosunku łączącego strony. Jednakże zgodnie z art. 505³² § 1 k.p.c. dowodów wskazanych w pozwie elektronicznym nie dołącza się do pozwu, a po przekazaniu sprawy z postępowania elektronicznego sądowi właściwemu według właściwości ogólnej, zastosowanie mają przepisy ogólne dotyczące przedkładania przez strony dowodów, w tym ww. art. 3 k.p.c. i art. 6 k.p.c.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wiarygodność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wiarygodności, powinien wykazać podstawę (źródło)

zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29). Nie budzi wątpliwości, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. SN wyrok z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. I PKN 660/00).

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa.